

🕒 7 Mayıs 2022

Ne Haber

İnsan

Gitmek mi zor yoksa kalmak mı? (Is it hard to leave or stay?)

✍️ Aydın Çetinbostanoğlu

📱 Paylaş

✖️ Paylaş

📖 0

💬 0

"Bütün ev ölü gibiydi, sadece biz bu evde yaşıyorduk. Ve tamamen yalnız hissetmek çok korkunç bir duyguydu."

Bir anda yaşadığınız yerden ayrılarak nasıl ulaşılacağını bilmeden yola çıkmak ve başka bir ülkede yeni bir yaşama adım atmanın ne anlama geldiğini yaşamadan anlamak zor. Ama aklınız arkada bıraktıklarınızda. Aileniz, sevdikleriniz ve ülkeniz. Günümüz Avrupası'nda milyonlarca Ukraynalının yaşadığı bu dram herkesin gözü önünde.

Rusya'nın saldırısı sonrası pek çok Ukrayna vatandaşı ölmek için ülkelerini terk ederek komşu ülkelere kaçtı. Bunların bir kısmı da Türkiye'ye ulaştı. İstanbul'a gelenler aralarında örgütlenerek her gün saat 15.00 te Beyoğlu'nda toplanarak protesto gösterilerine başladılar. Polisten alınan bir saatlik izin süresince seslerini dünyaya İstanbul'dan duyurmaya çalışıyorlar. Yardım topluyorlar ve ülkelere gönderiyorlar.

Yaklaşık iki ay süresince eylemlerini izledim ve bağlantılarımı kurarak hikayelerini dinledim. Bazılarının evlerini ziyaret ettim. İçlerinde beni etkileyen hikâyelerden birisi Victoria'nın. Beş aylık hamile arkadaşı Kiev'de sağlık hizmeti alamadığı için o ve eşi ile birlikte ölmek için kaçıyorlar. Tahliye treni ile önce Kiev'den ayrılıyorlar. Tahliye trenlerinin tek amacı var. Yolcularını güvenli bir yere götürmek. Neresi olduğu belli değil. Yolda Ruslar tarafından bombalanma tehlikesi var. Gideceği yere ulaşamayan trenlerde yolda yaşamlarını kaybeden yüzlerce kişi var.

Victoria ile protesto alanının karşısındaki kafede buluşup konuştuk. Daha sonra evlerinde ziyaret ettiğimde Eşi Sasha ve hamile arkadaşı Anna ile de söyleşilerimi yaparak ailenin hikâyesini tamamladım.

Hikâyelerini kendi ağızlarından dinleyelim.

Anna ile söyleşi sırasında birikteyiz.

Victoria: "Otuz altı yaşındayım 13 Mart'ta buraya geldim. Yani sanırım iki hafta önce, çünkü tarihler ve zamanları karıştırmaya başladım. Bazen çok, çok uzun bir dönemin geçtiğini hissediyorum. Bazen sadece iki gün olduğunu düşünüyorum. Şimdi günleri sayıyoruz, savaşın 31 günü, haftanın hangi günü bilmiyorum.

İstanbul'a gelmek istemiyordum. Amacım bu değildi. Kiev'de yaklaşık üç hafta geçirdikten sonra Kiev'deki tren istasyonu bombalanmaya çalışılınca ayrılmaya karar verdik, Tren istasyonuna yakın oturuyorduk ve tren istasyonunun bombalanacağından ve Kiev'den ayrılma fırsatımız olmayacağından korkmaya başladığımız için gitmemiz gerektiğine karar verdik. “

Anna: “Otuz yaşındayım. Arkadaşlarla kaçıyorduk. Tren istasyonunda, Batı Ukrayna'ya giden trende de bir sürü insan vardı. Trende zar zor oturduk, patlamalar duyduk. Bu büyük bir strestir, trenin bombalanacağından korktuğumuz için kaçmayı başarıp başaramayacağınızı bile bilmiyordunuz. Gece yarısı Kamenets-Podilskiy'de görüldük, o zaman sokağa çıkma yasağı vardı. Tanrıya şükür gönüllüler vardı ve bizi bir ibadethanede kalmamız için aldılar. Yemek yedik, yatacak yerler sağladık (yerde şiltelerde uyuyorduk), kahvaltı bile yaptık ve Romanya sınırını geçebildiğimiz Chernivtsi'ye giden otobüse bile vardık. Soğukta sınırı geçmek neredeyse dört saat sürdü, kar da yağdı, ne kadar donduk bilmek bile istemiyorum. Romenler bizi yiyecek ve yatacak bir yerle karşıladılar. Bize yardım eden tüm gönüllüleri her zaman hatırlayacağım. Sonra Suchava'dan Bükreş'e, ardından Constantsa'ya gittik. Constantsa'dan İstanbul'a uçtuk.”

Soldan sağa: Victoria'nın hamile arkadaşı Anna, annesi, Victoria ve eşi Sasha.

Victoria: “Önce Kamyans-Podolski ve Chernivtsi'ye gittik. Ukrayna'nın batı tarafında Moldova sınırı. Kilisede yattık. Evet, okullarda bir spor salonunda, yerde bir spor salonunda uyuduk. Ukrayna'daki gönüllüler sayesinde. Ukraynalı gönüllülere teşekkür ederiz. Geceleri çok iyi koşullarda kalmamıza yardımcı oldular, sıcak yemek konusunda bize yardımcı oldular ve kendi yatağımız oldu. Sonra gitmemiz gerektiğine karar verdik. Çünkü Ukrayna'nın batı bölgesi olan bu bölgede kalacak bir daire bulmak sorun oldu. Ve Romanya'ya gitmeye karar verdik. Romanya'daydık. Önce Suchava'da, sonra biz gönüllülerle birlikte Bükreş'e gittik ve sonra Köstence'ye gittik, Romanya'yı gördük. Romanya'da olacağımızı hiç düşünmemiştik ama hayat çok ilginç, Köstence'deydik, Belgelerimiz sayesinde, üç kişiyiz ve Türkiye gibi tarafsız ülkeye

gitmemiz gerektiğine karar verdik. En yakın şehir İstanbul'du. Eşim Sasha, ben ve arkadaşım Anna. O Şimdi beşinci ayda hamile. Bu nedenle, hamilelik için tıbbi desteğe ihtiyacı olduğu için Kiev'den ayrılmaya karar verdik ve Kiev'de bulmak artık zordu.”

Victoria'nın eşi Sasha bir Rus vatandaşı. Ülkesinin bu saldırısı onda büyük bir hayal kırıklığı yaratır. Savaşın başında pasaportu nedeniyle toprak savunmasına ve gönüllü kuruluşlara katılamaz. O da eşi ve hamile arkadaşları ile birlikte yaşadıkları yeri terk ederler. Birlikte İstanbul'a gelerek bir ev kiralar ve yaşamaya başlarlar. Victoria'nın babası askere gider ülke savunmasına katılır. Annesi evde yalnız kalır. Onu da gönüllüler vasıtasıyla 30 saatlik bir araba yolculuğu ile İstanbul'a getirirler.

Evimi terk etmek istemedim. Hamile arkadaşım olmasa, kocam olmasa kesinlikle kalırdım.

“Kocam, Şimdi bizim için para kazanan tek kişi. Benim için, hamile arkadaşım için ve annem için. Bütün bu üç hanım şimdi onun omuzlarında. Tanrıya şükür işini kaybetmedi. Savaştan önce ikimiz de havacılıkta çalışıyorduk. Savaş başlamadan önce işimi bıraktım çünkü çocuk sahibi olmak istiyoruz ve analiz ve tıbbi şeyler için hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var. Benim için bir süre çalışmamanın ve rahatlamanın daha iyi olduğuna karar verdik. Ama şimdi rahatlama imkânımız yok.

Eşimin bir ofise ihtiyacı yok. Sadece laptopuna ve telefonlarına ihtiyacı var ve evde kalıp çalışmaya devam ediyor. Biz üç hafta Kiev'deyken o kadar bunalıma girdi ki yemek yiyemedi, çalışmadı, hiçbir şey yapamadı. Ve kendinden nefret ediyor ve buraya geldiğimizde hiçbir şey yapmadan oturuyordu. Çalışarak bizi parayla desteklemek konusunda onunla büyük bir

tartışmam oldu. Yani onun maaşını aldık. Normal yaşama devam etmemiz için yeterli. Yeterince yiyeceğimiz ve transferlerimiz var ve hatta bazı gönüllüleri ordumuz için yiyecek veya bunun gibi bir şeyle desteklemek için.

Evimi terk etmek istemedim. Hamile arkadaşım olmasa, kocam olmasa kesinlikle kalırdım. Kiev'den ayrıldığım ve arkadaşlarımı orada bıraktığım için kendimi her gün suçlu hissediyorum. Ama bence bu depresyon yapılabilecek en kötü şey. Ve yaşamaya devam etmeli ve bir şeyler yapmaya devam etmeliyiz. Ve en azından dua etmeye devam etmeliyiz.

Victoria'nın annesi Nelly ile mutfakta.

Size hayatımdaki en korkunç şeyi söylemek istiyorum. Savaşın başladığı ilk gündü, o gürültü. Bombanın sesi. Bunun bir selam olmadığını, savaş olduğunu anladım. Şehir merkezinde tek bir dairede birlikte yaşıyorduk. Çok eski bir ev. 100 ve daha fazla yıl önce devrimden önce inşa edildi. Bu evde birçok insan yaşıyor. Sanırım 50 daire olabilir. Evet. Ve her gün bir köpek ya da çocuk ya da televizyon izleyen biri gibi sesler duyduk, bilmiyorum, tabak yıkamak ya da kendini yıkamak, tuvalete gitmek, her gün ve her gün etrafımızı saran bu normal sesler gibi bazı sesleri duyardık. Bu sesler giderek azaldı. Ve bir gün bu evdeki tüm seslerin bizi rahatsız ettiğini fark ettik. Yani bu evde kimse kalmıyor, sadece biz. Bütün ev ölü gibiydi, sadece biz bu evde yaşıyorduk. Ve tamamen yalnız hissetmek çok korkunç bir duyguydu."

Viktorya'ya, "Acaba Ukrayna hem Rusya hem de Batı ile birlikte barış içinde yaşayabilir miydi. Savaş tek çözüm mü olmalıydı?" sorusunu sordum.

Bu savaşın son sekiz yıl devam eden Rus propagandasının bir sonucu olduğunu söyledi. Rus halkının bu savaşı beklediğini ve halkının yüzde 70'inin bu savaşı desteklediğini söyledi. Hatta kendi büyük anne ve babasını örnek gösterdi.

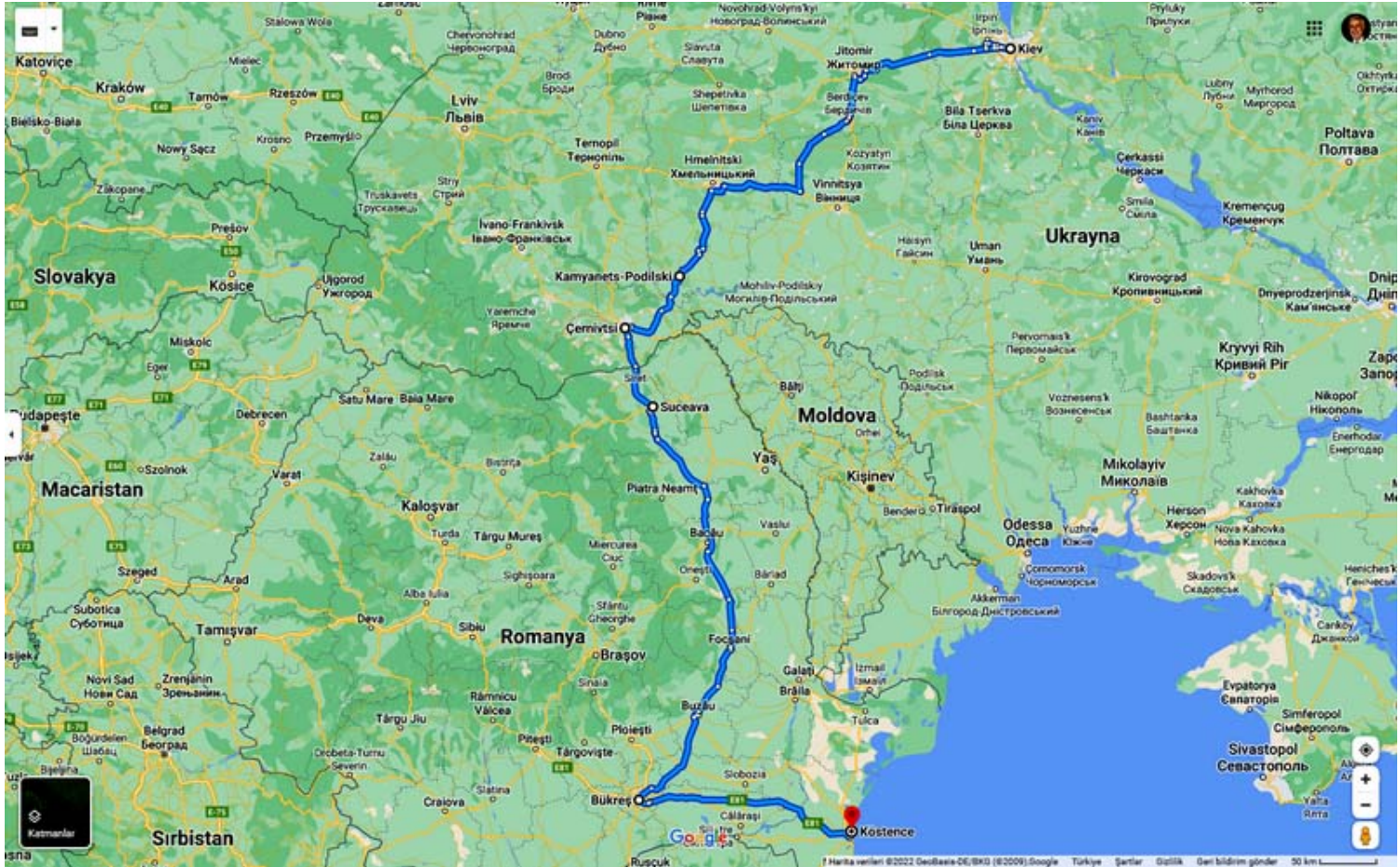
Anna evde protesto gösterisi için Victoria'nın saçlarını geleneksel Ukrayna gelinbaşı olarak düzenliyor. Bazen gösterilere böyle gidiyor.

Benim korkum şu ki, Ukrayna daha yeni başlıyor, eğer Ukrayna'yı alacaklarsa ve daha da ileri gidecekler.

Victoria: “Büyükbabam ve büyükbabam Sovyetler Birliği'nden ve bu sekiz yıl boyunca Ukrayna dili bilmedikleri için sadece Rus televizyonu izliyorlardı. Şimdi Ukrayna'dalar ve bize (Rusya bunları söylediği için) Ukrayna'nın kendi halkını bombaladığını söylüyorlar. Bombaların altında oturduklarını, ailelerinin öldüğünü ve bize bunu kendi başınıza yaptığınızı söylediklerini hayal edebiliyor musunuz?

Daha önce bu TV'yi izlemedim çünkü iğrençti. Şimdi hazırlıklarını anlamak için izlemeye başladık. Ve her gün bu televizyonlarından Rusya'nın Sovyetler Birliği gibi bir şey yapması gerektiğini söylemeye başladılar. Sovyetler Birliği'nde olacak ülkelerin listesini yapmaları gerektiğini konuşuyorlar. Kazakistan, Polonya, Estonya, Letonya, Letonya ve belki Finlandiya. Her gün yalan haber yapıyorlar. Örneğin, “Polonya, Belarus'u bombalamak için bazı eylemler hazırlıyor ve Belarus'u desteklemek için Polonya'ya karşı savaşmak için ilk adımı atmalı. gibi

Rusya çılgın bir köpek gibi. Benim korkum şu ki, Ukrayna daha yeni başlıyor, eğer Ukrayna'yı alacaklarsa ve daha da ileri gidecekler. Gittikçe daha fazlasını istiyorlar. Nükleer bombaya sahip böyle çılgın bir hükümete sahip Rusya varken tüm dünyanın güvende olabileceğine inanmıyorum.”

Kalkış: Kamyanets-Podilski-Varış: Köstence, Romanya

Sasha: “Ne yazık ki, Rusya'nın liderliği açısından konumu, barışçıl bir çözüme yönelik müzakerelere açık değil. Müzakere sürecini itibarsızlaştırmak için her seferinde gündemlerini değiştiriyorlar ve medyaları aracılığıyla müzakere sürecini çarpıtıyorlar. Müzakerelerle ilgili şaşırtıcı gerçek, Rusya'da karar alma merkezinin cumhurbaşkanı olması ve kesinlikle tüm kararları, bazen müzakere ekibine danışmadan, kendisi almasıdır. Sonuç olarak, müzakereler çıkmaza girer. Rusya geçmişte yaşıyor ve topraklarını genişletmek için emperyal hırslarından ve üzerindeki nüfuzundan vazgeçemiyor.”

Anna'nın sözleri ise dünün ve bugün yaşananların kısa bir özeti.

"Ukrayna'nın bağımsız bir ülke gibi olmaya başladığı 1991 yılında okula başladım. Tüm derslerin Ukraynaca olduğu ilk Ukrayna sınıfıydı. O zaman ebeveynler çocuklarını gerçekten Ukraynaca derslerine vermek istemediler çünkü doğru seçim yapıp yapmadıklarından emin değildiler. Biliyorsunuz Doğu Ukrayna Rusya'ya yakın ve çoğumuz Rusça konuşuyoruz ama her iki dili de anlamak hiç sorun olmadı. Her neyse, o zaman ülke için çok önemliydi, o zaman değişiklikler gelecekti. Büyüdüm ve ülkenin büyük tarihi ile egemen ve özgür olduğunu düşündüm. Benden sonraki nesiller Sovyetler Birliği hakkında hiçbir şey bilmeden okullara girdiler, terör ülkesinin, 'Ben bir ağabeyim, dizlerinizi bükün sizi birlik içinde eskisi gibi yaşamaya zorlayacağım' nefretini zar zor anlıyorlar. Asla eskisi gibi olmayacak. Biz kendi tarihimiz ve fikirlerimizle özgür insanlarız ve kendi yönümüze gidiyoruz, köle değiliz! Yüzyıllar boyunca Ruslar kültürümüzü öldürmek istediler, baskılar, zulümler, ihmaller oldu ama biz atalarımız gibi dik duracağız ve asla diz çökmeyeceğiz."

Paylaş

Paylaş

0

0

YORUMLAR

Bir yorum yazın

Henüz hiç yorum yapılmamış. İlk yorum yapan sen ol!